

PRACHTIGE RAMPSPOED

Jamie McGuire

Prachtige
RAMPSPOED

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Beautiful Disaster*

Oorspronkelijke uitgave: Atria Books, a division of Simon & Schuster, Inc.

Vertaling door: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Peter de Lange, Amsterdam

Omslagbeeld: © JustinMcClure.tv

Auteursfoto: © Trisha Johnson

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

Copyright © 2011 Jamie McGuire

Copyright © 2012 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 488 1666 8

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.jamiemcguire.com

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

*Voor de fans
wier liefde voor een verhaal
ervoor zorgde dat een wens
in een boek werd omgezet.*

Hoofdstuk een

Rode lap

Alles in de ruimte schreeuwde dat ik er niet thuishoorde. De trap naar beneden was krakkemikkig, de rumoerige toeschouwers stonden schouder aan schouder en de lucht die er hing was een mengeling van zweet, bloed en schimmel. Stemmen vervaagden, terwijl er over en weer nummers en namen werden geroepen. Armen maaiden door elkaar om geld uit te wisselen en er werd druk gebaard door het lawaai heen. Ik baande me een weg door de menigte, vlak achter mijn beste vriendin.

‘Hou je geld in je zak, Abby!’ riep America tegen me. Haar brede glimlach straalde, zelfs in het schemerige licht.

‘Blijf bij me in de buurt! Het zal nog erger worden zodra het eenmaal begint!’ gilte Shepley boven het lawaai uit. America pakte zijn hand en daarna de mijne, terwijl Shepley ons door de mensenmassa leidde.

Het scherpe getetter van een megafoon sneed door de rokerige lucht. Ik schrok van het geluid en sprong op, op zoek naar de bron van de geluidsexplosie. Er stond een man op een houten stoel met een stapel contant geld in zijn ene hand, de megafoon in de andere. Hij hield het plastic tegen zijn lippen.

‘Welkom bij het bloedbad! Als je op zoek bent naar de cursus Economie voor beginners... dan zit je hier goed fout, beste vrienden! Als je op zoek bent naar de Ring, dan is dit jouw mekka! Mijn naam is Adam. Ik bepaal de regels en ik leid het gevecht. Het wedden stopt zodra de tegenstanders op de vloer staan. De vechters worden niet aangeraakt, er wordt geen hulp verleend, er worden geen weddenschappen geruild, en niemand komt de ring binnen. Wie deze regels overtreedt, krijgt een hoop gezeik, wordt eruit gegooid en kan fluiten naar zijn geld! Dit geldt ook voor de dames! Dus, mannen,

gebruik je wijf niet om de boel te omzeilen!’

Shepley schudde zijn hoofd. ‘Jezus, Adam!’ riep hij naar de ceremoniemeester. Hij was het duidelijk niet eens met de woordkeus van zijn vriend.

Mijn hart ging als een gek tekeer. Met mijn roze kasjmier vestje en pareloorbelletjes voelde ik me net een schooljuf aan de kust van Normandië. Ik had America beloofd dat ik alles aan zou kunnen waar we tegenaan zouden lopen, maar nu puntje bij paaltje kwam, voelde ik de drang om me met beide handen aan haar dunne arm vast te klampen. Ze zou me nooit in gevaar brengen, maar nu we ons in een kelder bevonden met zo’n vijftig dronken studenten die uit waren op bloedvergieten en geld, was ik er niet helemaal zeker van of we hier ongedeerd weer uit zouden komen.

Nadat America Shepley bij de introductieweek had leren kennen, ging zij vaak met hem mee naar de geheime gevechten die in de verschillende kelders op de universiteitscampus gehouden werden. Elk evenement werd op een andere plek georganiseerd en werd geheimgehouden tot slechts een uur voor aanvang.

Omdat ik me in wat minder wilde kringen bevond, was ik verbaasd te ontdekken dat er op de campus zo’n ondergrondse scene bestond, maar Shepley wist er al van nog voor hij zich had ingeschreven. Travis, Shepleys kamergenoot en neef, had zijn eerste gevecht al zeven maanden ervoor geleverd. Het gerucht ging dat hij als eerstejaarsstudent de meest dodelijke deelnemer was die Adam had gezien sinds de oprichting van de Ring drie jaar geleden. Nu, aan het begin van zijn tweede jaar, was Travis onverslaanbaar. Travis en Shepley konden van de winst hun huur en rekeningen makkelijk betalen.

Adam bracht de megafoon nogmaals naar zijn mond en het geschreeuw en gedruis escaleerde in een koortsachtig tempo.

‘Vanavond hebben we een nieuwe uitdager! Onze eigen worstelster Marek Young!’

Er volgde gejuich en toen Marek de kelder binnenkwam, ging de menigte uiteen als de Rode Zee. Er werd een cirkelvormige ruimte vrijgemaakt en het publiek begon te fluiten, te jouwen en de mededinger uit te schelden. Hij sprong op en neer, draaide met een

ernstig en gefocust gezicht zijn nek heen en weer. Uit de menigte kwam nu slechts een dof gebrul, en mijn handen schoten naar mijn oren toen er muziek uit de grote speakers aan de andere kant van de ruimte schalde.

‘Onze volgende vechter behoeft eigenlijk geen introductie, maar omdat ik het van hem in mijn broek doe, krijgt hij er toch een! Tril op je benen, kerels, en dames, laat je slipje zakken! Hier is: Travis “Mad Dog” Maddox!’

Het volume explodeerde door de kamer toen Travis in een deuropening verscheen. Hij maakte zijn entree, zonder T-shirt, ontspannen en onaangedaan. Hij wandelde soepel naar het midden van de ring alsof hij kwam opdagen voor een nieuwe werkdag. Zijn spieren strekten zich uit onder zijn getatoeëerde huid, terwijl hij zijn vuisten tegen Mareks knokkels stootte. Travis boog zich voorover en fluis-terde iets in Mareks oor, en de worstelaar had moeite zijn gezicht strak te houden. Marek en Travis stonden met hun tenen tegen elkaar en keken elkaar in de ogen. Mareks gezichtsuitdrukking was moorddadig; Travis keek alsof hij er wel lol in had.

De mannen deden een paar stappen achteruit en Adam gaf het startsein. Marek nam een verdedigende houding aan en Travis ging in de aanval. Toen ik niets meer kon zien, ging ik op mijn tenen staan en wiebelde van links naar rechts om beter zicht te krijgen. Ik schoof door de schreeuwende massa naar voren. Ellebogen porden in mijn zij en schouders ramden op me in, waardoor ik als een balletje in een flipperkast heen en weer stuiterde. Ik kreeg nu de hoofden van de vechters in beeld, dus ik ging nog meer naar voren.

Toen ik eindelijk vooraan stond, greep Marek Travis met zijn stevige armen vast en probeerde hem tegen de grond te krijgen. Toen Marek zich met de beweging mee vooroverboog, ramde Travis zijn knie in Mareks gezicht. Voordat Marek de slag kon verwerken, viel Travis hem aan en liet zijn vuisten keer op keer op Mareks bebloede gezicht terechtkomen.

Vijf vingers plantten zich in mijn arm en ik werd naar achteren getrokken.

‘Waar ben je in godsnaam mee bezig, Abby?’ zei Shepley.

‘Achterin kan ik helemaal niets zien!’ riep ik terug. Ik keerde me

net op tijd om om te zien hoe Marek stevig uithaalde. Travis draaide zich om en even dacht ik dat hij een volgende dreun probeerde te ontwijken, maar hij maakte een volledige cirkel en stootte zijn elleboog boven op Mareks neus. Het bloed spoot over mijn gezicht en besmeurde de voorkant van mijn vest. Marek viel met een plof op de betonnen vloer en even was het helemaal stil in de kelder.

Adam gooide een rood stuk stof op Mareks verslapt lichaam en de menigte ging uit zijn dak. Nogmaals ging het geld van hand tot hand en de gezichtsuitdrukkingen van de toeschouwers waren of zelfvoldaan, of gefrustreerd.

Ik werd met de stroom heen en weer geduwd. America riep mijn naam van ergens achter in de ruimte, maar ik keek gebiologeerd naar het rode spoor dat van mijn borst naar mijn middel liep.

Een paar in zware zwarte laarzen gehulde benen kwamen voor me staan en leidden mijn aandacht af naar de vloer. Mijn blik ging omhoog; een met bloed bespatte spijkerbroek, getrainde buikspieren, een blote, getatoeëerde en bezwete borstkas, en ten slotte een paar warme, bruine ogen. Ik kreeg een duw in mijn rug en Travis greep mijn arm voordat ik om zou vallen.

‘Hé! Blijf van haar af!’ riep Travis boos, terwijl hij iedereen die in mijn buurt kwam wegduwde. Zijn stugge uitdrukking veranderde in een lach toen hij mijn shirt zag. Vervolgens depte hij mijn gezicht met een handdoek schoon. ‘Sorry, Pigeon.’

Adam klopte op Travis’ achterhoofd. ‘Hop, Mad Dog! Er ligt poen op je te wachten!’

Travis’ ogen lieten de mijne niet los. ‘Verdomd jammer van dat vest. Het staat je namelijk erg goed.’ Een moment later werd hij overspoeld door fans en verdween hij net zo vlug als hij gekomen was.

‘Waar ben je mee bezig, idioot?’ gilte America, terwijl ze aan mijn arm trok.

‘Ik kwam hier toch om een gevecht te zien?’ zei ik lachend.

‘Je had hier eigenlijk helemaal niet moeten zijn, Abby,’ foeterde Shepley.

‘America toch ook niet?’ antwoordde ik.

‘Maar zij probeert tenminste niet in de ring te springen!’ Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Laten we gaan.’

America glimlachte naar me en veegde mijn gezicht af. 'Je bent een echte lastpost, Abby. God, wat hou ik toch van je!' Ze sloeg haar arm om me heen en we liepen de trap op, de nacht in.

America ging met mij mee naar mijn kamer en glimlachte spottend naar mijn kamergenoot, Kara. Ik trok onmiddellijk mijn bebloede vest uit en gooide het in de wasmand.

'Getver. Waar ben jij geweest?' vroeg Kara vanuit haar bed.

Ik keek naar America, die haar schouders ophaalde. 'Een bloedneus. Heb je nooit een van Abby's beroemde bloedneuzen meegeemaakt?'

Kara zette haar bril op en schudde haar hoofd.

'O, dat zul je dan nog wel een keer meemaken.' Ze knipoogde naar me en deed de deur achter zich dicht. Nog geen minuut later ging mijn mobiel. Zoals altijd stuurde America me een sms meteen nadat we elkaar gedag gezegd hadden:

GA BIJ SHEP SLAPEN, ZIE JE MORGEN, KONINGIN VD RING

Ik gluurde naar Kara, die naar me keek alsof mijn neus elk ogenblik kon gaan bloeden.

'Ze maakte maar een grapje,' zei ik.

Kara knikte onverschillig en keek toen naar de rommelige stapel boeken op haar sprei.

'Ik denk dat ik maar ga douchen,' zei ik, naar mijn handdoek en douchespullen grijpend.

'Ik schakel de media wel in,' zei Kara met een uitgestreken gezicht zonder zelfs maar op te kijken.

De volgende dag ging ik lunchen met Shepley en America. Ik was eerst van plan alleen te eten, maar de kantine vulde zich al snel met studenten en alle stoelen om mij heen werden bezet door Shepleys corpsgenoten of leden van het voetbalteam. Sommigen van hen waren ook bij het gevecht geweest, maar niemand had het over mijn akkefietje van gisteravond bij de ring.

'Shep,' riep een stem in het voorbijgaan. Shepley knikte en America en ik draaiden ons allebei om en zagen dat Travis plaatsnam

aan het eind van de tafel. Hij werd vergezeld door twee wulpse nep-blondjes met jaarclub-T-shirts. Eentje zat bij Travis op schoot; de andere zat naast hem en plukte aan zijn shirt.

‘Heb je een teiltje?’ mompelde America. Het blondje op Travis’ schoot draaide zich om naar America.

‘Dat hoorde ik, stoefhoer.’

America pakte haar broodje, smeed het over de tafel, en miste maar net het gezicht van het meisje. Nog voordat ze een woord uit kon brengen, trok Travis zijn knie weg, waardoor ze op de grond tuimelde.

‘Au!’ riep ze en ze keek op naar Travis.

‘America is een vriendin van me. Je moet maar een andere schoot zoeken, Lex.’

‘Travis!’ jammerde ze, terwijl ze opkrabbelde.

Travis richtte zijn aandacht op zijn bord en negeerde haar. Ze keek naar haar zus en snoof. Hand in hand liepen ze weg.

Travis knipoogde naar America en alsof er niets was gebeurd, stak hij nog een hap in zijn mond. Op dat moment zag ik een klein sneetje boven zijn wenkbrauw. Hij wisselde een blik met Shepley en begon toen een gesprek met een van de voetbaljongens tegenover hem.

Hoewel er al mensen van tafel waren gegaan, bleven America, Shepley en ik nog wat hangen om plannen voor het weekend te maken. Travis stond op om weg te gaan, maar bleef toen aan onze kant van de tafel staan.

‘Wat?’ vroeg Shepley hardop, terwijl hij zijn hand tegen zijn oor hield.

Ik probeerde hem zo lang mogelijk te negeren, maar toen ik opkeek, stond Travis me aan te staren.

‘Je kent haar toch, Trav? America’s beste vriendin? Zij was er gisteravond ook bij,’ zei Shepley.

Travis glimlachte naar me met, naar ik aannam, zijn charmantste blik. Hij straalde seks en opstandigheid uit met zijn kortgeschoren bruine haar en getatoeëerde onderarmen. Ik rolde met mijn ogen bij zijn poging mij voor zich in te winnen.

‘Sinds wanneer heb jij een beste vriendin, Mare?’ vroeg Travis.

‘Sinds het derde jaar van de middelbare school,’ antwoordde ze en ze drukte haar lippen op elkaar terwijl ze naar me lachte. ‘Weet je niet meer, Travis, dat je haar vestje hebt verpest?’

Travis glimlachte. ‘Ik verpest een hoop vesten.’

‘Gatver,’ mompelde ik.

Travis draaide de lege stoel naast mij om en ging zitten met zijn armen voor zich uit op de rugleuning. ‘Zo, dus jij bent dat lekkere dier, de *pigeon*?’

‘Nee,’ snauwde ik. ‘Ik heb gewoon een naam.’

Hij leek er lol in te hebben, waardoor ik nog bozer werd.

‘En die is...?’ vroeg hij.

Ik nam een hap van het laatste stukje appel op mijn bord en negeerde hem.

‘Pigeon dus,’ zei hij schouderophalend.

Ik keek even naar America en wendde me tot Travis. ‘Ik probeer te eten.’

Travis nam de uitdaging aan. ‘Ik heet Travis. Travis Maddox.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Ik weet wel wie je bent.’

‘O, is dat zo?’ zei Travis en hij trok zijn gewonde wenkbrauw op.

‘Dat is niet heel moeilijk te raden, hoor, als vijftig dronken mannen je naam roepen.’

Travis ging een beetje rechterop zitten. ‘Heb ik weer.’ Ik rolde nogmaals met mijn ogen en Travis grinnikte. ‘Heb jij een zenuwtrekje of zo?’

‘Een wat?’

‘Een zenuwtrek. Je ogen rollen almaar heen en weer.’ Hij lachte weer toen ik boos naar hem keek. ‘Je hebt trouwens wel een paar fantastische ogen,’ zei hij, slechts een paar centimeter van mijn gezicht af. ‘Welke kleur hebben ze eigenlijk? Grijs?’

Ik keek naar mijn bord en liet de lange slierten van mijn lichtbrui-ne haar als een gordijn tussen ons in hangen. Ik vond het geen fijn gevoel nu hij zo dichtbij was. Ik wilde niet bij al die andere meisjes op de campus horen naar wie hij maar hoefde te kijken om hen te laten blozen. Ik wilde helemaal niet dat hij die uitwerking op mij had.

‘Als je het maar laat, Travis. Ze is als een zus voor me,’ waar-schuwde America.

‘Schatje,’ zei Shepley, ‘zei je nou echt nee tegen hem? Nu komt ze nooit meer van hem af.’

‘Je bent haar type niet,’ zei America ontwijkend.

Travis deed alsof hij beledigd was. ‘Ik ben toch ieders type!’

Ik gluurde naar hem en glimlachte.

‘Ah! Een glimlach. Heb ik toch nog iets goed gedaan,’ zei hij knipogend. ‘Het was leuk je ontmoet te hebben, Pidge.’ Hij liep om de tafel heen en leunde voorover naar America’s oor.

Shepley gooide een patatje naar zijn neef. ‘Haal die lippen uit het oor van mijn vriendin, Trav!’

‘Netwerken! Ik ben aan het netwerken!’ Travis liep achteruit met zijn handen in een verontschuldiging gebaar in de lucht.

Er liepen een paar meisjes giechelend achter hem aan, die hun vingers door hun haar haalden om zijn aandacht te trekken. Hij deed de deur voor hen open en ze kirden van geluk.

America lachte. ‘O jee. Nu heb je het gedaan, Abby.’

‘Wat zei hij?’ vroeg ik, op mijn hoede.

‘Hij wil dat je haar meeneemt naar ons appartement, of niet?’ zei Shepley. America knikte bevestigend en hij schudde zijn hoofd.

‘Je bent een slimme meid, Abby. Ik zeg het je vast van tevoren: als je hierin trapt en daarna boos op hem bent, kun je mij en America niet de schuld geven, oké?’

Ik glimlachte. ‘Ik zal er niet in trappen, Shep. Zie ik er volgens jou soms uit als een van de barbietweeling?’

‘Ze trapt daar toch niet in,’ verzekerde America hem terwijl ze zijn arm aanraakte.

‘Het zou niet de eerste keer zijn, Mare. Weet je wel hoe vaak hij alles voor me heeft verziekt, omdat hij naar bed ging met iemands beste vriendin? Ineens willen ze niet meer met mij uit, omdat ze dan met de vijand in zee zouden gaan. Dus, Abby,’ – hij keek naar me – ‘ga niet tegen Mare zeggen dat ze niet meer bij mij mag komen of met mij uit mag gaan, omdat jij toevallig gevallen bent voor die onzin van Trav. Je bent gewaarschuwd.’

‘Dat is niet nodig, maar ik waardeer je bezorgdheid,’ zei ik. Ik probeerde Shepley met een lach gerust te stellen, maar hij hield koppig vol; zijn pessimisme was groot na jarenlang te zijn gebrand-

merkt door de avonturen van Travis.

America zwaaide toen ze met Shepley wegging en ik naar mijn middagcollege liep. Ik tuurde in de felle zon en greep naar mijn rugzak. De universiteit was precies zoals ik had gehoopt: kleinere klaslokalen, onbekende gezichten. Het was voor mij een nieuw begin; ik kon nu eindelijk ergens lopen zonder het gefluister van mensen te horen die iets van mijn verleden wisten – of dachten te weten. Ik was niet te onderscheiden van de andere naïeve, vlijtige eerstejaarsstudenten op weg naar college. Geen gestaar, geen geroddel, geen medelijden of oordeel. Slechts de illusie van wat ik wilde dat zij zouden zien: een no-nonsense Abby Abernathy in een kasjmier vestje.

Ik zette mijn rugzak op de grond, liet me in mijn stoel vallen en viste mijn laptop uit mijn tas. Ik wilde hem net op de tafel zetten toen Travis in de bank naast me schoof.

‘Geweldig. Kun je mooi ook aantekeningen voor mij maken,’ zei hij. Hij kauwde op zijn pen en lachte op z’n allercharmantst.

Ik wierp hem een verachtende blik toe. ‘Je volgt dit college niet eens.’

‘Echt wel. Ik zit meestal daar,’ zei hij en hij gebaarde met zijn hoofd naar de bovenste rij. Een groepje meisjes staaarde naar me en ik zag een lege stoel in het midden.

‘Ik maak geen aantekeningen voor jou,’ zei ik terwijl ik mijn computer opstartte.

Travis zat zo dichtbij dat ik zijn adem op mijn wang kon voelen. ‘Sorry... maar heb ik je op de een of andere manier beledigd?’

Ik zuchtte en schudde mijn hoofd.

‘Wat is dan het probleem?’

Ik hield mijn stem zacht. ‘Ik val niet voor je charmes, ga niet met jou naar bed, dus geef het maar meteen op.’

Er kroop een langzame glimlach over zijn gezicht voordat hij weer iets zei. ‘Ik heb niet gevraagd of je met me naar bed wilt.’ Zijn ogen staarden peinzend naar het plafond. ‘Of wel?’

‘Ik ben geen barbietweeling of een van je fans daar boven,’ zei ik en ik wierp een blik op de meisjes achter ons. ‘Ik ben niet onder de indruk van je tatoeages of je jongensachtige charme of je geforceerde onverschilligheid, dus je kunt ophouden met je zo aan te stellen, oké?’

‘Oké, Pigeon.’ Hij was geheel ongevoelig voor mijn botte toon. ‘Waarom kom je vanavond niet even langs met America?’ Ik lachte spottend bij dit verzoek, maar hij leunde nog meer in mijn richting.

‘Ik probeer je niet te scoren. Ik wil gewoon gezellig wat tijd met elkaar doorbrengen.’

‘Scoren? Hoe krijg jij nou iemand in bed als je op deze manier praat?’

Travis barstte in lachen uit en schudde zijn hoofd. ‘Kom nou maar gewoon. Ik zal niet eens met je flirten, ik zweer het.’

‘Ik zal erover nadenken.’

Professor Chaney kwam binnen en Travis keek nu naar voren. Er stond nog steeds iets van een glimlach op zijn gezicht, waardoor het kuiltje in zijn wang dieper werd. Hoe meer hij lachte, hoe meer ik hem wilde haten, en juist dat maakte het onmogelijk hem te haten.

‘Wie kan mij vertellen welke president een oerlelijke, schele vrouw had?’ vroeg Chaney.

‘Wel opschrijven, hoor,’ fluisterde Travis. ‘Dat vragen ze vast als je gaat solliciteren.’

‘Sst,’ zei ik en ik typte elk woord in mijn computer.

Travis grijsde en leunde relaxed achterover in zijn stoel. Naarmate het uur vorderde zat hij afwisselend te gapen en leunde hij tegen mijn arm om mee te kijken op mijn beeldscherm. Ik probeerde hem te negeren, maar zijn nabijheid en zijn opgepompte armspieren maakten dat bijna onmogelijk. Hij plukte aan de zwarte leren band om zijn pols tot Chaney ons liet gaan.

Ik haastte me naar buiten en liep naar de hal. Net toen ik er zeker van was op veilige afstand te zijn, stond Travis Maddox weer naast me.

‘Heb je erover nagedacht?’ vroeg hij, terwijl hij zijn zonnebril opzette.

Een slanke brunette ging voor ons staan met grote, hoopvolle ogen. ‘Hé, Travis,’ zei ze vrolijk, met haar haar spelend.

Ik zweeg, deinsde terug voor haar flirterige toon en liep toen met een boog om haar heen. Ik had haar eerder gezien bij het vrouwen-corps in de gemeenschappelijke ruimte. Ze praatte toen veel volwassener en ik vroeg me af waarom zij dacht dat Travis een kinderstem

aantrekkelijk zou vinden. Ze brabbelde nog wat in een hoger octaaf, totdat hij weer naast mij stond.

Hij haalde een aansteker uit zijn zak, stak een sigaret op en blies een dikke rookwolk uit. 'Waar was ik gebleven? O ja... je ging nadenken.'

Ik trok een grimas. 'Waar heb je het over?'

'Heb je al nagedacht over vanavond?'

'Als ik ja zeg, laat je me dan met rust?'

Hij dacht na over mijn voorwaarde en knikte toen. 'Ja.'

'Dan kom ik langs.'

'Wanneer?'

Ik zuchtte. 'Vanavond. Ik kom vanavond wel langs.'

Travis glimlachte en stopte zijn shirt in zijn broek. 'Vet. Tot straks, Pidge,' riep hij me na.

Ik liep de hoek om en zag America met Finch voor ons studentenhuis staan praten. We waren met z'n drieën aan dezelfde tafel terechtgekomen tijdens de introductieweek en ik wist dat hij het welkome vijfde wiel aan onze goed geoliede wagen zou zijn. Hij was niet overdreven lang, maar hij torende hoog uit boven mijn 1 meter 63. Zijn ronde ogen compenseerden zijn lange, magere gelaatstrekken en zijn geblondeerde haar zat meestal in een piek aan de voorkant.

'Travis Maddox? Jezus, Abby, sinds wanneer ben jij zo wanhopig?' zei Finch met een afkeurende blik.

America trok een lange sliert kauwgom uit haar mond. 'Je maakt het alleen maar erger door hem af te wimpelen. Dat is hij niet gewend.'

'Wat moet ik dan doen? Hem zijn zin geven?'

America haalde haar schouders op. 'Het zou tijd besparen.'

'Ik heb hem gezegd dat ik vanavond langskom.'

Finch en America wisselden een blik.

'Wat nou? Hij heeft beloofd dat hij zou stoppen me lastig te vallen als ik ja zei. Jij gaat daar toch ook heen vanavond?'

'Eh... ja,' zei America. 'Ben je echt van plan mee te komen?'

Ik lachte en liep langs hen heen het studentenhuis in. Ik vroeg me af of Travis zich aan zijn belofte zou houden om niet meer te flirten. Het was niet moeilijk om erachter te komen wat hij dacht; zag hij

me als een uitdaging of was ik onaantrekkelijk genoeg om slechts een goede vriendin te zijn? Ik wist niet precies welke van de twee me meer stoorde.

Vier uur later klopte America op mijn deur om samen naar het appartement van Shepley en Travis te gaan. Ze nam geen blad voor de mond toen ik de gang in liep.

‘Getsie, Abby! Je ziet eruit als een dakloze!’

‘Mooi,’ zei ik en ik lachte om mijn outfit. Ik had mijn haar in een rommelige knot bijeengebonden, de make-up van mijn gezicht geschrobd en mijn contactlenzen vervangen door een rechthoekige bril met een zwart montuur. In een haveloos T-shirt en legging slofte ik met een paar slippers aan mijn voeten naar America’s auto. Het was een paar uur eerder in me opgekomen dat het het best zou zijn er zo onaantrekkelijk mogelijk uit te zien. Als het goed was, zou Travis onmiddellijk zijn belachelijke volharding stopzetten. Als hij op zoek was naar een hartsvriendin, dan was ik van plan er te huise-lijk uit te zien om mee gezien worden.

America draaide haar raampje omlaag en spuwde haar kauwgom uit. ‘Je bent zo voor de hand liggend. Waarom ben je niet gewoon in de hondenpoep gaan liggen om je outfit compleet te maken?’

‘Ik wil gewoon op niemand indruk maken,’ zei ik.

‘Dat is wel duidelijk.’

We kwamen aan op de parkeerplaats van Shepleys appartementencomplex en ik volgde America naar de trap. Shepley deed de deur open en begon te lachen toen ik naar binnen liep. ‘Wat is er met jou gebeurd?’

‘Ze probeert geen indruk te maken,’ zei America. Ze volgde Shepley naar zijn kamer. De deur ging dicht en toen stond ik daar alleen, totaal niet op mijn gemak. Ik ging zitten in de leunstoel die het dichtst bij de deur stond en schopte mijn slippers uit.

Hun appartement was aangenamer dan de meeste vrijgezellenflats. De voorspelbare posters van halfnaakte vrouwen en gestolen straatnaamborden hingen aan de muur, maar het was er schoon, het meubilair was nieuw en het rook er niet naar verschaald bier en vuile kleren.

‘Daar ben je eindelijk,’ zei Travis, terwijl hij op de bank plofte.

Ik glimlachte en duwde mijn bril terug op mijn neus. Ik wachtte op zijn afwijzing bij het zien van mijn uiterlijk. ‘America moest nog een verslag afmaken.’

‘Nu we het toch over verslagen hebben: ben je al begonnen aan dat van geschiedenis?’ Hij keek niet één keer naar mijn rommelige haar en ik dacht fronsend na over zijn reactie. ‘Jij?’

‘Ik heb het vanmiddag afgemaakt.’

‘Het hoeft pas volgende week woensdag af te zijn,’ zei ik verrast.

‘Ik heb het er even uit geramd. Hoe moeilijk kan het zijn een stuk van twee pagina’s over Grant te schrijven?’

‘Ik ben een uitsteller, denk ik,’ zei ik schouderophalend. ‘Ik zal er waarschijnlijk niet voor dit weekend mee beginnen.’

‘Nou, als je hulp nodig hebt, laat het me maar weten.’

Ik wachtte op zijn lach of een teken dat hij een grapje maakte, maar zijn uitdrukking was oprecht. Ik trok een wenkbrauw op. ‘Je gaat me helpen met mijn verslag?’

‘Ik haal hoge cijfers voor dat vak,’ zei hij, een beetje beledigd door mijn ongelof.

‘Hij haalt overal hoge cijfers voor. Hij is echt een studiepik. Ik haat hem,’ zei Shepley toen hij met America hand in hand de woonkamer binnenkwam.

Ik keek vertwijfeld naar Travis en zijn wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Wat? Denk je dat iemand die bedekt is met tattoo’s en voor de kost klappen verkoopt geen hoge cijfers kan halen? Ik zit niet op school omdat ik niets beters te doen heb.’

‘Waarom vecht je dan eigenlijk? Waarom heb je niet geprobeerd een studiebeurs te krijgen?’ vroeg ik.

‘Dat heb ik gedaan. Ik heb de helft van het collegegeld gekregen. Maar daar komen boeken en woonkosten bij, en ik moet die andere helft toch ergens vandaan halen. Ik meen het, Pidge. Als je ergens hulp bij nodig hebt, zeg je het maar.’

‘Ik heb jouw hulp niet nodig. Ik ben prima in staat een verslag te schrijven.’ Ik wilde het hierbij laten. Dat had ik ook moeten doen, maar deze nieuwe kant van hem wakkerde mijn nieuwsgierigheid aan. ‘Kun je niets anders vinden om van rond te komen? Iets wat

minder... ik weet niet... sadistisch is of zo?’

Travis haalde zijn schouders op. ‘Het is een makkelijke manier om geld te verdienen. Ik kan voor dat geld niet in het winkelcentrum gaan werken.’

‘Ik kan niet zeggen dat het makkelijk is als je op je gezicht geslagen wordt.’

‘Wat? Maak je je zorgen om mij?’ zei hij met een knipoog. Ik trok een gezicht en hij grinnikte. ‘Ik word niet zo vaak geraakt. Als ze uithalen, ga ik opzij. Zo moeilijk is het niet.’

Ik moest even lachen. ‘Je doet alsof je het gek vindt dat niemand anders dat bedacht heeft.’

‘Als ik een dreun verkoop, wordt mijn tegenstander geraakt en probeert hij terug te slaan. Maar daar win je geen gevecht mee.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Wie denk je dat je bent dan – Karate Kid? Waar heb je leren vechten?’

Shepley en America keken elkaar aan en vervolgens dwaalden hun ogen naar de vloer. Ik besepte meteen dat ik iets verkeerd had gezegd.

Maar het leek Travis niet te deren. ‘Ik had een vader met een drankprobleem en een opvliegend karakter, en vier oudere broers met hetzelfde klootzakken-gen.’

‘O.’ Ik werd vuurrood.

‘Ik wilde je niet in verlegenheid brengen, Pidge. Pa is gestopt met drinken en mijn broers zijn nu volwassen.’

‘Je hebt me niet in verlegenheid gebracht.’ Ik friemelde aan een paar loshangende slierten van mijn haar en besloot toen om het knotje los te trekken en het opnieuw op te steken, in een poging mijn ongemakkelijke gevoel te verhullen.

‘Ik hou wel van je ongedwongen, natuurlijke uiterlijk. Meisjes komen hier meestal niet zoals jij eruitziet.’

‘Ik werd gedwongen hier te komen. Ik ben niet gekomen om indruk op je te maken,’ zei ik, geïrriteerd dat mijn plan was mislukt.

Hij lachte met een jongensachtige, geamuseerde grijns, dus ik voerde mijn woede een graadje hoger op, in de hoop dat het mijn onbehagen zou verbergen. Ik wist niet hoe de meeste meisjes zich in zijn buurt voelden, maar ik had wel gezien hoe ze zich gedroegen.

Ik was meer gedesoriënteerd en misselijk dan dat ik me lacherig verliefd gedroeg, en hoe harder hij zijn best deed mij aan het lachen te maken, hoe onbestendiger ik me voelde.

‘Ik ben nu al onder de indruk. Normaal gesproken hoef ik meisjes niet te smeken naar mijn appartement te komen.’

‘Ongetwijfeld,’ zei ik met mijn gezicht vol afschuw.

Hij straalde een en al zelfvertrouwen uit. Hij was zich niet alleen op een schaamteloze manier bewust van zijn aantrekkingskracht, hij was ook zo gewend dat vrouwen zich in zijn armen wierpen dat hij mijn koele houding niet als beledigend, maar als verfrissend beschouwde. Ik zou mijn strategie moeten veranderen.

America richtte de afstandsbediening op de televisie. ‘Er komt een leuke film vanavond. Wil iemand weten waar Baby Jane is?’

Travis stond op. ‘Ik was van plan een hapje te gaan eten. Heb je trek, Pidge?’

‘Ik heb al gegeten,’ zei ik schouderophalend.

‘Echt niet,’ zei America, voor ze zich haar fout kon realiseren. ‘O... eh... dat is waar ook, ik was vergeten dat je... pizza hebt gegeten. Voor we vertrokken.’

Ik trok een gezicht bij haar belabberde poging om haar blunder goed te maken en wachtte vervolgens op Travis’ reactie.

Hij liep door de kamer en opende de deur. ‘Kom. Je zult wel trek hebben.’

‘Waar ga je heen?’

‘Waar je maar wilt. Pizzeria?’

Ik keek naar mijn kleren. ‘Ik ben er niet echt op gekleed.’

Hij nam me even op en grijnsde toen. ‘Je ziet er prima uit. Kom, we gaan, ik heb verschrikkelijke honger.’

Ik stond op, zwaaide naar America en liep langs Travis richting de trap. Ik stopte op de parkeerplaats en keek met afgrijzen toe hoe hij op een matzwarte motor af liep.

‘Eh...’ Mijn stem stierf weg en ik kromde mijn blote tenen.

Hij wierp een ongeduldige blik in mijn richting. ‘O, ga nou maar zitten. Ik zal langzaam rijden.’

‘Wat is dat?’ vroeg ik toen ik de tekst op de benzinetank ontdekte.

‘Het is een Harley Night Rod. Ze is de liefde van mijn leven, dus

pas op dat je de lak er niet af krast bij het opstappen.’

‘Ik heb slippers aan!’

Travis keek me aan alsof ik van een andere planeet kwam. ‘Ik heb laarzen aan. Ga zitten.’

Hij zette zijn zonnebril op en de motor gromde toen hij hem tot leven bracht. Ik klom erop en tastte naar achteren of ik me ergens aan vast kon grijpen, maar mijn vingers glipten van het leer naar de plastic bescherming van het achterlicht.

Travis pakte mijn polsen en sloeg ze om zijn middel. ‘Er is niets om je aan vast te houden, behalve aan mij, Pidge. Niet loslaten,’ zei hij, terwijl hij de motor met zijn voeten naar achteren duwde. Hij draaide met een polsbeweging de straat op en gaf vol gas. Een paar slierten loshangend haar waaiden in mijn gezicht. Ik dook achter Travis weg en wist dat de moed me in de schoenen zou zinken als ik over zijn schouder mee zou kijken.

Hij liet het gaspedaal los toen we de oprit van het restaurant op reden en het eerste wat ik deed zodra we stilstonden, was veilig op het beton springen.

‘Je bent niet goed bij je hoofd!’

Travis grinnikte en zette de motor op de standaard voordat hij afstapte. ‘Ik hield me aan de maximumsnelheid.’

‘Ja, als we op de snelweg zouden rijden!’ zei ik, terwijl ik mijn knotje losmaakte om de klitten met mijn vingers uit mijn haar te halen.

Travis keek toe hoe ik het haar uit mijn gezicht haalde en liep toen naar de deur, die hij vervolgens voor me openhield. ‘Bij mij kan je niets gebeuren, Pigeon.’

Ik wankelde het restaurant binnen; ik was nog steeds mijn hoofdvoetcoördinatie kwijt. Vet en kruiden vulden de lucht toen ik hem over het rode, met broodkruimels bedekte tapijt volgde. Hij koos een plek in de hoek, uit de buurt van alle studenten en gezinnen, en bestelde twee biertjes. Ik keek het restaurant rond en keek naar de ouders die hun luidruchtige kinderen probeerden over te halen wat te eten. Ik keek weg van de nieuwsgierige blikken van de medestudenten.

‘Tuurlijk, Travis,’ zei de serveerster die de bestelling opschreef.

Ze leek een beetje in de ban van zijn aanwezigheid toen ze naar de keuken terugliep.

Ik streek mijn door de wind geteisterde haar achter mijn oren en schaamde me ineens voor mijn uiterlijk. ‘Kom je hier vaak?’ vroeg ik ijzig.

Travis leunde met zijn ellebogen op de tafel, terwijl zijn bruine ogen in de mijne staarden. ‘Vertel eens: welk verhaal gaat er achter jou schuil, Pidge? Ben je gewoon een mannenhater, of haat je alleen mij?’

‘Alleen jou, denk ik,’ zei ik mopperend.

Hij moest lachen; hij vond mijn bui wel grappig. ‘Ik krijg het niet voor elkaar je in een hokje te plaatsen. Je bent het eerste meisje dat al voor de seks genoeg van mij heeft. Je raakt niet in de war als je tegen me praat en je probeert niet mijn aandacht te trekken.’

‘Het is geen tactiek. Ik vind je gewoon niet leuk.’

‘Je zou hier niet zitten als je me niet leuk vond.’

Mijn frons trok onwillekeurig glad en ik zuchtte. ‘Ik bedoelde niet dat je een slecht mens bent. Ik vind het gewoon niet leuk om een tussendoortje voor jou te zijn alleen maar omdat ik een vagina heb.’ Ik concentreerde me op de zoutkorrels op de tafel totdat ik een verstikt geluid uit Travis’ richting hoorde komen.

Zijn ogen werden groot en hij bulderde van het lachen. ‘Hilarisch! Dat meen je niet! Geweldig. We moeten vrienden worden, je komt er niet onderuit.’

‘Ik vind het geen probleem om vrienden te zijn, maar dat betekent niet dat je om de vijf seconden kunt proberen mijn slipje uit te krijgen.’

‘Je gaat niet met mij naar bed. Ik snap het.’

Ik probeerde niet te lachen, maar dat lukte me niet.

Zijn ogen lichtten op. ‘Je hebt mijn woord. Ik zal niet eens aan je slipje denken... tenzij je dat wilt natuurlijk.’

Ik zette mijn ellebogen op de tafel en leunde erop. ‘En dat zal niet gebeuren, dus we kunnen vrienden zijn.’

Een ondeugende grijns trok over zijn gezicht terwijl hij iets meer vooroverleunde. ‘Zeg nooit nooit.’

‘En wat is nou jouw verhaal?’ vroeg ik. ‘Ben je altijd al Travis

“Mad Dog” Maddox geweest, of is dat pas sinds je hier bent?’ Ik stak mijn vingers als aanhalingstekens in de lucht bij het uitspreken van zijn bijnaam en voor het eerst ebde zijn zelfvertrouwen weg. Het was alsof hij zich geneerde.

‘Nee. Adam begon daarmee na mijn eerste gevecht.’

Zijn korte antwoorden stoorden me. ‘Is dat alles? Je gaat me helemaal niets over jezelf vertellen?’

‘Wat wil je dan weten?’

‘Gewoon, dingen. Waar je vandaan komt, wat je wilt worden als je later groot bent... Dat soort dingen.’

‘Ik kom hier vandaan, geboren en getogen, en ik studeer strafrecht.’

Met een zucht rolde hij zijn bestek uit het servetje en legde het recht naast zijn bord. Hij keek over zijn schouder; zijn kaak stond strak. Een paar tafels verder barstte het studentenvoetbalteam in lachen uit en Travis leek zich daaraan te ergeren.

‘Dat meen je niet,’ zei ik verbaasd.

‘Jawel, ik kom hiervandaan,’ zei hij afgeleid.

‘Ik bedoel je studierichting. Je ziet er niet uit als een rechtenstudent.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en hij was ineens een en al oor voor ons gesprek. ‘Hoe zie ik er dan uit?’

Ik keek naar de tatoeages op zijn arm. ‘Laat ik zeggen dat je er meer crimineel dan justitieel uitziet.’

‘Ik kom bijna nooit in de problemen. Pa was behoorlijk streng.’

‘En je moeder?’

‘Ze stierf toen ik nog klein was,’ zei hij nuchter.

‘Wat... akelig,’ zei ik hoofdschuddend. Zijn antwoord overviel me.

Hij wuifde mijn medelijden weg. ‘Ik kan me haar niet herinneren. Mijn broers wel, maar ik was net drie toen ze stierf.’

‘Vier broers, wauw. Hoe wist je wie wie was?’ vroeg ik plagend.

‘Ik kon ze uit elkaar houden door te onthouden wie het hardst sloeg. Die volgorde was van de oudste naar de jongste. Thomas; de tweeling, Taylor en Tyler; en dan Trenton. Ik zorgde ervoor dat ik never nooit alleen in één kamer was met Taylor en Ty. Ik heb de

helft van wat ik in de Ring doe van hen geleerd. Trenton was de kleinste, maar hij is snel. Hij is de enige die mij nu een dreun kan verkopen.’

Ik schudde mijn hoofd, verbijsterd bij de gedachte van vijf jongens à la Travis over de vloer. ‘Hebben ze allemaal tatoeages?’

‘Bijna allemaal. Behalve Thomas. Hij is zo’n reclameyup geworden ergens in Californië.’

‘En je vader? Waar is hij?’

‘Ergens,’ zei hij. Zijn kaken trokken weer strak; hij raakte steeds geïrriteerder door het voetbalteam.

‘Waar lachen ze om?’ vroeg ik, wijzend naar de rumoerige tafel. Hij schudde zijn hoofd en was duidelijk niet van plan er iets over te zeggen. Ik sloeg ongemakkelijk mijn armen over elkaar, zenuwachtig over hetgeen ze zeiden waardoor hij zich zo ergerde. ‘Vertel nou.’

‘Ze lachen om mij – dat ik je eerst mee uit eten moet nemen. Dat is normaal gesproken... niet mijn manier.’

‘Eerst?’ Toen het besef zich op mijn gezicht aftekende, huiverde Travis bij mijn uitdrukking. Ik sprak voor ik nadacht. ‘En ik was bang dat ze lachten omdat jij met mij in deze outfit wordt gezien, maar ze denken dus dat ik met je naar bed ga,’ zei ik mopperend.

‘Waarom zou ik niet met jou gezien willen worden?’

‘Waar hadden we het over?’ vroeg ik, terwijl ik de blos op mijn wangen probeerde tegen te houden.

‘Over jou. Wat studeer jij?’ vroeg hij.

‘O, eh... Ik doe de algemene opleiding voorlopig. Ik ben er nog niet over uit, ik denk dat het boekhouden wordt.’

‘Maar je komt niet uit deze buurt. Je komt van buitenaf.’

‘Wichita. Net zoals America.’

‘Hoe ben je vanuit Kansas hier beland?’

Ik plukte aan het etiket op mijn bierflesje. ‘We moesten er weg.’

‘Waarom?’

‘Vanwege mijn ouders.’

‘O. Hoe zit het met America? Heeft zij ook problemen met haar ouders?’

‘Nee, Mark en Pam zijn geweldig. Ze hebben mij zo ongeveer

opgevoed. Ze is me gevolgd; ze wilde niet dat ik alleen ging.'

Travis knikte. 'Maar waarom deze universiteit?'

'Waarom heb ik het gevoel dat dit een verhoor is?' zei ik. De vragen werden steeds persoonlijker en ik begon me ongemakkelijk te voelen.

Er stootten verschillende stoelen tegen elkaar toen het voetbalteam opstond. Ze maakten nog een laatste grap voordat ze naar de deur slenterden. Hun pas versnelde toen Travis opstond. De jongens achteraan in de groep duwden de anderen naar voren om te ontsnappen voordat Travis hen kon bereiken. Hij ging zitten en probeerde zijn frustratie en woede weg te stoppen.

Ik trok een wenkbrauw op. 'Je was bezig te vertellen waarom je voor deze universiteit hebt gekozen,' zei hij snel.

'Dat is moeilijk uit te leggen,' zei ik schouderophalend. 'Ik denk dat het gewoon goed voelde.'

Hij glimlachte toen hij het menu opensloeg. 'Ik weet wat je bedoelt.'